

Scénář

Vladimír Václavek

Dámy a pánové přichází pan Vladimír Václavek. Narodil se v Rýmařově jako nejstarší ze tří bratrů. Prožíval hezké dětství v okolní přírodě. Jeho rodiče jako mnozí další pomáhali osidlovat pohraniční Sudety. Maminka celý život pracovala v nedaleké továrně na látky a tatínek byl muzikant a bohém. A tam se zrodila Vladimírova láska nejen k hudbě, ale i k literatuře. Toužil hrát na kytaru.

Já jsem strašně toužil učit se hrát na kytaru. A tak jsem si vybrečel, že teda budu chodit do hudebky. Ted jsem tam přišel a první setkání s realitou bylo, že tam byl ředitel hudebky a ten se mi podíval na zuby, jak koňovi, a říká vy máte dobré zuby, my potřebujem trumpetistu v dechovém orchestru.

Ve 12 letech stal samoukem, na kytaru hrál klasickou hudbu. Později se potkal s romskými hudebníky a začal s nimi koncertovat na místních akcích.

Kteří se pak stali mými nejlepšími kamarády, v té době. A my jsme pak společně hráli. Oni hráli Jimyho Hendrixe a mě z toho spadla brada, protože jsem nic takového neznal. A oni taky at' zahrāju a já zahrál toho Bacha. Pak se mi po letech přiznali, že jim spadla brada taky.

Hudba se stala jeho životní cestou

Já bych řekl, že hudba má, přímo má, dosah se dotknout naší duše. Když je pravdivá. A o to mi vlastně šlo, nejprve ne uvědoměle. Ale můžu říct, jak jsem se vlastně k té hudbě dostal, nebo jak jsem věděl, že to je moje životní cesta. Já jsem přesvědčený o tom, že svoji životní cestu si nevybíráme, a to co v životě budeme dělat, ale že ona si vybírá nás.

Mezitím se vyučil elektrikářem a absolvoval povinnou vojenskou službu. Tam se potkal s Martinem Havelkou, odstěhoval se do Brna a začal spolupracovat s divadlem Na provázku. V době normalizace bylo velmi těžké se s alternativním rockem prosadit. Hudebníci museli absolvovat pravidelné přehrávky před komisí, která povolovala vystupování na veřejnosti.

Nebyl jsem nikdy jakože disident aktivní. Člověk když se dostane, v té době když se dostal, na policejní stanici, v té době se mi to taky párkrát stalo. Tak jsem věděl, že nevím jestli bych obstál kdyby si mě estébáci vzali do parády a cítil jsem, že ta moje cesta vede jinudy.

Na konci 80. let začal hrát ve skupině Dunaj, se kterou se později stal i spoludržitelem hudební ceny Anděl za album Soumrak. Vladimír neměl stále zaměstnání, byl v hledáčku Státní bezpečnosti.

Člověk nevěděl, jestli do nás začnou střílet, nebo tak. Co jsem udělal, vzal jsem si tenisky a dobře jsem si zavázal šňůrky, že až budu utíkat, abych si na ně nešlápl a nebyl bitej, takže takový přípravy. Člověk tam šel s tím strachem, ale cítil, že musí, to byla obrovská .. to se těžko popisuje, to se dá jenom zažít.

Po roce 1989 se život v naší zemi zcela změnil.

Hlavně ta první půlka devadesátek, tak to byla jediná svoboda v životě, kterou jsme zažil. Taková celospolečenská.

Svoboda mu dovolila cestovat a koncertovat po celém světě, spolupracoval na mnoha mezinárodních hudebních projektech. A protože se v životě má zkusit vše, Vladimír jako velmi nekonvenční člověk se na začátku 21. století rozhodl prozkoumat tajemství meditace a šamanismu. Několik let žil v této komunitě na Vlčí hoře. Vydal také tři básnické sbírky, ta poslední Neviditelný svět byla právě inspirována jeho zkušenostmi z této oblasti.

Hodně jsme se v té době zabývali šamanismem a to byla i ta komunita, že nás tady tohle zajímalo.

V současné době žije v sousedním německém městě Seifhennersdorfu. Má rád výlety do přírody, zajímá se o dění ve společnosti, věnuje se hudbě a nadále koncertuje. Pan Vladimír Václavek, je člověk, který může být nám všem vzorem.

Motto mi řekl Bůh, a řekl mi ho doslova. Slyšel jsem ho, když mi ho řekl. Když se mi ukázal jako světlo, jako hlas. A řekl mi jednu větu. Láska má mnoho cest. A to je moje motto.